

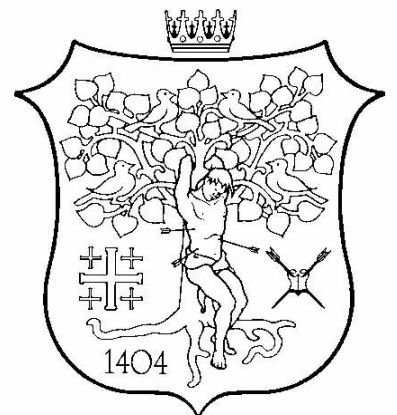
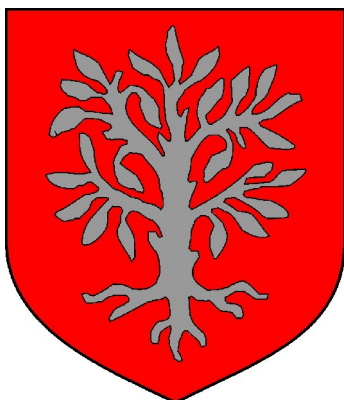
*Koninklijke
Al oude Sint-Sebastiaans Gil de
Van Herentals*

2005

*Gaudeamus igitur
Habemus Regem*

Jan I (de lange)

Jan werd geboren in het oorlogsjaar 1942 als tweede zoon van Frans Berghmans en Jeanne Pluys. Hij stond in zijn jeugd bekend als "die wittekop" en dit wegens totaal ontbreken van enige haarkleur. In de loop der jaren is het wit wat geëvolueerd om uiteindelijk terug te keren naar blond, zij het wel "antiek blond".

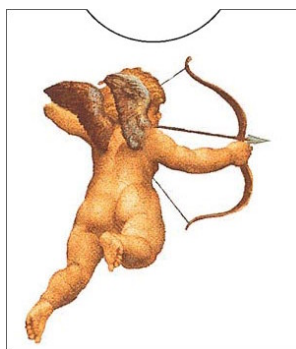
De schooljaren bij de nonnekes op den berg aan de Bovenpoort gevolgd door de lagere school bij de Broeders waren gouden jaren met ravotten in de Bovenrij waarbij het oorlog spelen de voorkeur had. Uit deze tijd stamt zijn eerste ervaring met pijl en boog.

De eerste twee voorbereidende jaren in het college van Herentals werden aangepakt rekening houdend met wat belangrijk was. Het eerste trimester werd er gestudeerd en was het resultaat naar behoren: hij was bij de besten van zijn klas. Maar de boog kan niet altijd gespannen zijn : de rest van het jaar mochten dan de interessante dingen des levens aan bod komen zoals het maken van radiootjes en het uitvoeren van de experimenten beschreven in de boeken van "Jongens en Wetenschap". Dat hij hierdoor afgleed naar de laatste van zijn klas was niet zo belangrijk: het overgaan naar een hoger studiejaar werd toch bepaald door het gemiddelde resultaat en, dat had Jan uitgerekend, dat was voldoende.

Thuis zag men dat anders en Jan vloog "op pensioonaat" bij de Broeders in Alseberg, een soort verbeteringsgesticht. Dat was in het geheel niet naar zijn zin, maar ja, daar was niet veel aan te doen en Jan begon dan maar wat ernstiger te studeren. Van boogschieten kwam niets meer in huis. Maar wanneer er kermis was in Herentals was Jan waar te vinden ? : op het schietkraam uiteraard.

Al schiet hij niet meer met de boog, Jan blijft mikken. Eerst op een diploma van Leuven en als dat lukt, dan op een diploma van een Amerikaanse universiteit. Hij mikt blijkbaar goed naar omhoog, de spreuk indachtig "mik hoog de pijl zakt bij het vliegen". Dat hebben wij in juni nog ondervonden, niet?

Het vaderland roept en Jan komt in 1970 terug naar België waar hem het leger wacht. Een groot succes was dit niet : op die twaalf maanden heeft hij maar twee keer mogen schieten en dan nog niet met een boog ! Tegelijkertijd was Jan echter te rade gegaan bij Amor, de god van de liefde, die wel iets van boogschieten afweet. En hier had onze toekomstige koning meer succes. Het vergde enig "mieren" maar de neergehaalde vogel was geen loze lokvogel. Maar dat hier een toekomstige koningin in zat had wel niemand gedacht.

Het boogschieten bood weinig perspectieven wat betreft wetenschappelijk onderzoek. Iets wat met het schieten wel verband houdt zijn explosies en daar heeft Jan zich dan ook in Leuven mee vermaakt. Als klap op de vuurpijl heeft Jan er een heus laboratorium gebouwd voor het testen van buskruit en schietkatoen.

Speelde het beroepsleven zich volledig in Leuven af, Jan was en bleef een rasechte Herentalsenaar. Een vijftal jaren geleden knoopte hij weer aan met zijn vroegere hobby. Hierbij gaf hij blijk van een grote interesse in het historisch erfgoed en de tradities van de gilde. Voor de viering van het 600-jarig bestaan diepte hij uit de archieven het oudste perkament over de gilde op.

Hij werd in 2003 beëdigd lid van onze gilde en mocht zo in 2005 voor het eerst deelnemen aan het koningsschieten. De verbazing was op zijn (en ons) gezicht te lezen toen hij in de veertiende ronde de gaai afschoot. Jan behoort kennelijk tot het type van diegenen “ *die niet kunnen refuseren*” en heeft gewillig de zware verantwoordelijkheid aanvaard. Als wijze man van 63 jaren, gesteld op peis en vree in zijn gezin, koos hij echtgenote Jeannine tot koningin.

Ondanks zijn gevorderde leeftijd heeft Jan nog niet al zijn pijlen verschoten. De ambitie voor het keizerschap is hem niet vreemd, ondanks de scherpe concurrentie op het schietveld. Jan heeft wel als voordeel dat bij hem elke pijl niet alleen “gemierd” is maar ook berekend wordt. Deze wetenschappelijke benadering legde hem geen windeieren en houdt beloftes in voor een glorieuze toekomst onder het motto “Niet geschoten is altijd mis”.

